

Kerrigan Byrne

Copyright © 2016 Kerrigan Byrne

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O țintă seducătoare

Kerrigan Byrne

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,

Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BYRNE, KERRIGAN

O țintă seducătoare / Kerrigan Byrne

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2590-8

I. Mateescu, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KERRIGAN BYRNE

O țintă seducătoare

Traducere din limba engleză

Bianca Mateescu

Capitolul 1

Londra, 1877

Douăzeci și doi de ani mai târziu

– Eu nu omor copii, îl informă Christopher Argent pe clientul care părea să încerce să-l angajeze să facă exact asta. Și nici nu îi duc la moarte.

Sir Gerald Dashforth, Esquire, se încordă neliniștit în spatele biroului și continuă să se uite la ușa închisă ca și când ar fi anticipat că avea să fie nevoit să strige după ajutor din clipă în clipă. Omul din fața lui se integra la perfecție în decorul biroului său Westminster, al cărui mobilier era luxos, tăios și delicat într-o manieră aproape feminină și cu o culoare aproape ofensatoare de maro-roșcat. Îl studia pe Argent din spatele ochelarilor săi cu rame metalice, ale căror toarte se odihneau în spatele unor urechi care erau mult prea mari pentru capul său.

Argent cugetă asupra celor câteva observații pe care le făcuse despre Dashforth în cele câteva minute de când îl cunoscuse pe avocat. Omul era plătit cu mult mai mult decât i s-ar fi convenit prin prisma funcției pe care o deținea, și totuși, tot cheltuia mai mult decât producea. Și își conducea afacerile cu disperarea lipsită de scrupule a unui parvenit care ducea un stil de viață aflat cu mult peste nasul său. Era cusurgiu, arogant, inteligent și lacom până la imoralitate. Își clădise o carieră fiind „curățătorul“ fără greș al greșelilor răuvoitoare ale clienților săi. Prin orice mijloace necesare.

Cum era, de exemplu, să angajeze cel mai scump asasin din imperiu.

– Am trei principii clare pe care *trebuie* să le cunoască clienții mei. Argent le enumeră pe degete, începând cu degetul lui de trăgaci. În primul rând, nu intimidez, nu mutilez, nu violez și nu torturez. Ci *execut*. În al doilea rând, nu las în urmă mesaje, indicii sau tachinări pentru polițiști sau pentru altcineva, nici scrise, nici de orice alt fel. Și, în al treilea rând, nu omor copii.

Dashforth uită o clipă să-i mai fie frică de el, și buzele lui subțiri și uscate se arcuie, luând forma unui rânjet superior.

– Un asasin care are un cod al onoarei? Pe legea mea, ce hazliu!

– Nu la fel de hazliu ca un celibatar declarat care plătește ca să scape de băieții tineri, străini.

Argent nu se baza numai pe observație.

– Cum îndrăznești să mă acuzi de...?!

Argent se ridică, și avocatului i se tăie răsuflarea atât de repede, încât se înecă cu propria-i salivă. Și Argent înțelegea foarte bine că înălțimea lui ieșită din comun nu era singurul lucru care îl făcea pe om să-și amintească faptul că avea toate motivele să-i frică de el. Ajuta la asta și contrastul înfățișării lui. Croiala fără cusur a costumului său scump și elegant, suprapusă peste corpul lui neobișnuit de lat. Nasul lui strâmb, pe care îl avusese spart în mod repetat, în comparație cu trăsăturile sale faciale aristocratice. Butonii de aur cu diamant, care licăreau de deasupra unor mâini atât de pline de cicatrici și de bătăături de la ani lungi de muncă silnică, încât nu ar fi putut aparține sub nici o formă unui om cu sânge albastru.

– Lumina zilei se scurge încet, dar sigur, Sir Dashforth, afirmă Argent calm, peste criza de tuse complet nedelicată a omului. Și eu lucrez cel mai mult sub mantia întunericului. Îi întoarse apoi spatele omului care încă tușea convulsiv și măsură cinci pași mari.

– Așteaptă! șuieră avocatul, tușind grosolan încă o dată și apăsându-și o mână tremurătoare în dreptul inimii, ca și când ar fi încercat s-o determine să bată mai lent. *Așteaptă*, repetă el. Angajatorul meu nu dorește răul copilului, îți promit... Mama lui îngrozitoare este cea care trebuie să... ăă... care trebuie îndepărtată, și documentul recuperat de la ea.

Argent se întoarse din nou cu fața spre Dashforth, care își mai dresă o dată glasul și își descheie lavaliera.

– Continuă.

– Atât timp cât nu se poate face legătura între copil și tatăl său, este complet neimportant dacă băiatul rămâne în viață sau nu.

Argent clipi. Nu era un lucru neobișnuit ca nobilii să încerce să se descotorosească de copiii lor bastarzi. În fond, nu trebuia decât să-l întrebe pe angajatorul său, Dorian Blackwell.

– Și femeia aceasta..., începu el, ce a făcut pentru a atrage mânia clientului dumitale?

– Păi, contează?

– Nu în mod special.

Argent se îndreptă înapoi spre scaunul pe care tocmai îl eliberase și luă loc din nou, nesigur dacă soliditatea scaunului avea să reziste sub greutatea unui om de statura lui. Dashforth se aplecă la birou și făcu un mic spectacol ostentativ din a înmuia tocul în călimara cu cerneală și apoi a scrie o sumă incredibil de mare pe o bucățică de hârtie.

– Angajatorul meu este dispus să ofere recompensa *aceasta*.

Dacă ar fi fost predispus la orice fel de emoții sau sentimente, Christopher Argent probabil în clipa aceasta ar fi simțit uimire, și trăsăturile lui faciale ar fi reacționat în consecință. Dar, la cum stăteau lucrurile acum, se întrebă în schimb dacă nu ar fi trebuit să adopte masca expresiilor umane ale emoțiilor și să execute răspunsurile pe care le exersase.

– E o sumă frumoasă, afirmă el, pe un ton sec. Pe cine vrea angajatorul dumitale să ucid? Pe regină?

În spatele ochelarilor, Dashforth făcu ochii mari când auzi „să ucid” și apoi și mai mari la adresa implicațiilor trădătoare inerente ale menționării asasinării reginei britanice.

– Ai auzit de Millicent LeCour? adăugă el, în grabă.

– Cine n-a auzit?

– Ei bine, poate că este răsfățata Londrei, dar nu-i altceva decât o viperă trădătoare.

Studiind încă numeroasele zerouri de pe bucățica de hârtie pe care o ținea în mână și făcând niște calcule rapide în minte, Argent îi aruncă omului o mică distragere a atenției:

– Chiar așa?

– Millie LeCour nu este doar o actriță pe scenă, continuă Dashforth. Este o hoată, o prostituată și o șantajistă, care i-a forțat mâna clientului meu în chestiunea aceasta.

Argent se ridică din nou, mototolind în pumn hârtia și apoi aruncând-o în foc.

– O să iau o jumătate din sumă acum și, după ce termin treaba, o să mă întorc după restul.

Dashforth se ridică și el, însă avu nevoie să se stabilizeze o clipă de biroul lui, înainte de a se grăbi spre seiful din colțul camerei. Chiar dacă cifra de aur strălucă și era mai mult decât evident că seiful era nou și extrem de scump, obiectul acela masiv părea la fel de nelalocul său în biroul acesta pretențios precum însuși Argent.

După ce scoase un săculeț de piele din seif, Dashforth se întoarse grăbit și îl împinse pe birou spre Argent.

—Ai aici mai mult de jumătate. Millie LeCour are premiera cu Desdemona într-o punere în scenă specială a piesei *Othello* la Covent Garden peste două zile.

—Știu.

Argent se uită în husa de piele, scoase un teanc de bancnote și le numără.

—Este în permanență înconjurată de oameni, continuă omul. Dar noi știm că are un apartament undeva mai sus pe Bow Street, în apropiere de teatru. Și acolo îl ține și pe copil.

Argent închise ferm săculețul de piele, făcându-l pe Dashforth să tresară.

—Îmi fac singur temele. O să te contactez peste trei zile, după ce e gata treaba.

—Foarte bine.

Dashforth îi întinse atunci mâna, dar Argent doar se uită la ea neimpresionat și apoi porni spre ușă, oprindu-se o clipă să-și ia haina din cuier înainte de a ieși.

—N-o lăsa să te păcălească, strigă după el avocatul. E un motiv pentru care e cea mai bună actriță din Londra. Târfa aia ordinară a lăsat un șir lung de cadavre în ascensiunea ei. Fii sigur că femeia aia merită mai puțin decât moartea rapidă pe care o să i-o oferi dumneata! Poate că e incredibil de frumoasă, dar are inima de piatră și e cumplit de nemiloasă.

—Dacă e adevărat ce spui, atunci eu și ea avem multe în comun, afirmă Christopher. Doar că șirul de cadavre pe care l-am lăsat eu în urmă este indiscutabil mai lung și mai sângeros decât al ei.

Millie LeCour se concentră să privească prin luminile reflectoarelor de scenă, pentru ca ochii ei să-l găsească din nou pe el. Și nu era deloc greu de găsit. Deși era învăluit de umbre, emana o energie magnetică, indescifrabilă și inconfundabilă.

Covent Garden Theater avea două mii două sute douăzeci și șase de locuri, și toate erau ocupate. Dar, de îndată ce ochii lui Millie căzuseră pe domnul cu aspect dur îmbrăcat într-un costum impecabil, putea la fel de bine să fi fost singurul spectator pentru care juca. Se gândea că semăna mai degrabă cu un personaj enigmatic dintr-una dintre piesele de teatru mai violente ale bardului decât cu un *connoisseur* de artă. Era ceva cu prezența lui. Ceva nedefinit care o incita și ispitea și, în plus, o făcea să aibă incredibil de mari emoții.

Băiatul de la lumini redusese intensitatea reflectoarelor de fond, astfel încât să rămână iluminați pe scenă numai Iago și Rodrigo, care deplângeau pe scenă moartea ei fictivă. Dacă îmbrățișa cortinele vișinii de catifea exact cum trebuia, se putea uita spre ultimele trei loji de pe fiecare parte a scenei fără să atragă atenția asupra sa.

—Ai emoții? o întrebă Jane Green, care interpreta rolul Emiliei, așezându-și prietenește bărbia pe umărul lui Millie și aruncând o ocheadă la public.

Buclele aurii ale fetei o gădilau pe pielea goală, amestecându-se cu propriile ei bucle de abanos.

—Nu. Millie o luă de braț pe prietena ei, fără a-și dezlipi ochii de la umbra impozantă care nici măcar nu se mișcase în tot timpul de când îl privea.

—Serios? Nici măcar pentru că e debutul tău la Covent Garden?

—Of, bine, adevărul e că sunt complet înspăimântată, recunosc eu, în șoaptă. Asta e cea mai importantă noapte din viața mea de până acum, și publicul pare cam abătut, n-ai zice? Dacă o să fie un dezastru spectacolul acesta?

Jane își înfășură brațele în jurul mijlocului subțire ascuns de corset al prietenei ei, oferindu-i o îmbrățișare încurajatoare.

—Eh... toți așteaptă cu sufletul la gură să-și facă apariția pe scenă marea Millie LeCour.

—Oh, te rog, termină, zise Millie cu vocea ușor stânjenită și flutură din mână pentru a minimaliza complimentul. Au venit aici ca să vadă o piesă de Shakespeare.

Jane pufni deloc caracteristic unei doamne, și asta îi gădilă urechile prietenei sale.

—Oh, crede-mă... *Othello* nu umple niciodată așa sala de la Covent Garden. Sunt aici cu toții ca s-o vadă pe Desdemona.

—Sau poate ca să-l vadă pe Rynd interpretându-l pe Othello, zise Millie, făcând semn spre actorul puternic, cu pielea de culoarea cafelei, al cărui glas rezonant trimitea fiori pe ceafa fiecărei doamne din public, indiferent dacă era dispusă să recunoască asta sau nu. Luminile aurii străluceau pe pomeții lui puternici și făceau zâmbetul lui alb perfect să pară și mai radiant. Era exotic, senzual și puternic în rolul Maurului din Venetia și, atunci când era pe scenă cu el, chiar și *propriul ei trup* răspundea la licărirea năzdrăvană din ochii lui întunecați.

—Murim cu toții de curiozitate să aflăm dacă chiar e așa dotat ca un cal, după cum se spune... așa că, spune, este?

Millie își ascunse icnetul cu palma și se îndepărtă de lângă cortină, ca nu cumva să fie surprinsă de cineva din public făcând un asemenea gest.

– Eu sigur n-am de unde să știu! exclamă ea șoptit și o goni apoi pe prietena ei cu câteva palme jucăușe și pline de indignare.

– Nu face pe sfioasa, chicoti Jane, glumeață. Toată lumea știe că îți faci de cap cu el. Că ăsta e motivul pentru care nu vrei să accepți oferta lui Lord Phillip Easton de a deveni amanta lui.

– Mușcă-ți limba, o muștră Millie. Sunt nenumărate motive pentru care nu vreau să accept oferta lui Lord Phillip Easton... și toate sunt personale și țin numai de mine. În plus, Rynd e însurat cu femeia aia adorabilă, Ming.

Jane strâmbă din nas.

– Însurătoarea nu a oprit niciodată pe nimeni să-și facă de cap cu oricine a vrut. Și, deși Ming e într-adevăr o dulceață de fată, am auzit... ei bine... știi tu... că nu sunt tocmai compatibili... *acolo jos*, spuse făcând un gest discret prin care arată între picioarele sale. Cică ar fi invers orientată sau ceva...

– ăsta e doar un zvon răutăcios, insistă Millie. *Serios* acum, Jane.

– Dar de unde știi tu? Ai văzut tu vreodată vreuna?

– Nu, dar sunt tot *oameni*. Și noi, femeile, suntem toate construite cam la fel. Așa că nu vreau să continui discuția asta cu tine. Millie se strecură din nou cât de aproape îndrăzne de marginea cortinei, asigurându-se că nu se afla în dreptul intrărilor și ieșirilor din scenă marcate pentru actorii care constituiau populația fictivă a Veneției.

– Pentru cine joci în seara asta? o întrebă Jane, reluându-și poziția lângă umărul lui Millie și uitându-se spre publicul aflat în sala de la Covent Garden.

Cu întrebarea ei, făcea referire la obiceiul lui Millie de a alege pe cineva din public și de a-și spune replicile creând o conexiune cu persoana în cauză. Sigur că interpreta pentru toți cei aflați în sală. Dar, prin conștientizarea și emoția pe care o imprima conexiunii pe care o stabilea cu spectatorul ei țință, reușea cumva să transmită și mai multă emoție, mai mult patos și mai multă pasiune. Iar dacă se întâmpla vreodată să se piardă, își găsea spectatorul țință, și asta o făcea să rămână ancorată în momentul scenic. Millie datora o mare parte a succesului ei acestui anume obicei și, în consecință, nu omitea niciodată să își aleagă publicul-de-un-singur-om înainte de începerea fiecărui spectacol.

– Îl vezi pe omul acela de acolo, care stă singur în a doua lojă, pe rândul doi? zise ea, făcându-i semn spre silueta singuratică.

– Vai, mie! Chiar e o umbră uriașă! se minună Jane. Nu-i deloc greu să-l distingi într-o mare de oameni.

– Da, așa e. Și ochii lui sunt atât de șocant de albaștri, că îi puteam vedea de pe scenă când erau aprinse reflectoarele.

– Îi cam face concurență serioasă lui Rynd, ei? chicoti Jane, înghiontind-o jucăuș pe prietena ei.

Și Millie îi răspunse în aceeași manieră:

– Sigur că nu, din moment ce am stabilit deja că nu este nimic între mine și Rynd.

Jane își aranjă atunci coafura și îi aruncă o privire piezișă lui Millie.

– Da, sigur că nu. *Oricine* vă vede pe scenă împreună poate să-și dea seama imediat că vă faceți de cap de ia foc patul, muiere norocoasă ce ești!

După asta, intră în scenă, și astfel nu-i mai dădu ocazia lui Millie să-i dea un răspuns.

– *Se numește* teatru, mormăi Millie în șoaptă.

Da, fără îndoială, Rynd era un bărbat uimitor de arătos și incredibil de prietenos, dar pe lângă asta mai era și extrem de egocentrist și fanfaron. Nimeni nu ar fi ghicit asta vreodată, dar Millie chiar prefera domnii liniștiți. Prefera pe cineva cu o inteligență simplă și cu un suflet bun. Pe cineva iertător. Și răbdător. Și indulgent.

Cineva sigur.

Își întoarse atunci atenția spre omul din umbră. Își dăduse jos pălăria, dar tot părea mai înalt decât majoritatea. Și nemișcat. Stătea imposibil de neclintit. Cu toate acestea, simți fiori pe șira spinării, și asta o făcu să se întrebe dacă ochii aceia, reci și de un albastru pal precum cerul iernatic, nu o priveau chiar acum. Și ceva din acest gând îi produse un fior de exaltare în vintre, amestecat cu o neliniște delicioasă.

Nu știa nimic despre el. Și totuși, avea sentimentul că nu era un om simplu și *nici pe departe* sigur. Ceva din vigilența lui nemișcată o neliniștea. Făcu involuntar un pas în spate, ascunzându-se în siguranța cortinei de catifea și în umbrele ei, gândindu-se la așternuturile ei de satin de un albastru-închis și la cum ochii aceia azurii ar străluci printre ele precum stelele cristaline pe cerul nopții.

Se pomeni că i se tăie răsuflarea. Se cutremură și se obligă să îndepărteze fiorul acela secret din pântecul ei. Era mai bine nici măcar să nu se gândească la asta. Millie îi ținea la distanță pe toți bărbații

din viața sa, cu excepția unuia. Căsătoria – sau chiar și faptul de a-și lua un amant – era complet exclusă.

Secretele ei erau pur și simplu mult prea periculoase.

Capitolul 2

Misiune de recunoaștere. Argent își răspundea singur la propriile întrebări interioare. Asta făcea la miezul nopții la clubul acesta îmbibat în gin. Sala de Safir era un pic mai mult decât un labirint de cotloane întunecate și camere private, care se ramificau din sala de dans principală. Era un labirint uriaș, împânzit pretutindeni de mobilier tapițat cu perne comode, care îmbiau oamenii să ia loc și să se facă comozi.

Cacofonia produsă de petrecăreții înghesuiți sub candelabrele de cristal aproape că acoperea sunetul muzicii. Totul strălucea. De la rochiile demimondenelor, elegante și în tonuri moderne, la coafurile complicate ale doamnelor, la șampanie, totul scilipea și scăpăra precum o grămadă de stele căzătoare, adunate sub luminile electrice din Sala de Safir.

Cristopher fu nevoit să suprimă o tresărire, cauzată de râsul fals și extrem de strident al unei femei, care era pe punctul de a-i sparge timpanul. Nu înțelesese niciodată de ce oamenii mimau amuzamentul sau veselia. Era aproape ca și când aveau credința că, dacă râdeau suficient de tare, puteau crea fericire acolo unde nu exista nici urmă de ea. Că viețile lor triste și inutile nu mai păreau la fel de lipsite de sens dacă puteau înăbuși sunetul propriei lor existențe pustii, folosindu-se de șampanie și de râs.

„Ce proști!”

În astfel de momente, Christopher era deosebit de recunoscător pentru înălțimea lui neobișnuită, din moment ce se putea înălța cu un cap peste toți ceilalți din mulțime și putea cerceta adunarea, în căutarea prăzii. Nu ar fi trebuit să fie deloc dificil să o găsească pe ea aici. Părul lui Millie LeCour avea o nuanță destul de neobișnuită de abanos. Iar ochii ei, deși erau și aceștia aproape la fel de negri, străluceau plini de viață, amintindu-i de sticla vulcanică multifațetată din care se făceau vitraliile.

Ochii aceia! Privise viața scurgându-se din ei, atunci când Othello o strangulase cu mâinile lui mari și mulatre. Și, deasupra lor, singur în loja sa, Argent se pomenise și el ținându-și răsuflarea când lumina care capturase inimile tuturor din întreaga Londră se stinsese treptat și apoi dispăruse complet sub aplauze tumultuoase și zgomotoase.

Se aplecase spre ea atunci, strângând cu mâinile balustrada lojii. Dorindu-și ca ea să se trezească și întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva privise cum altcineva dusesse la bun sfârșit treaba lui de a o ucide, în fața unui public format din sute de oameni.

Argent văzuse realitatea unor astfel de momente întâmplându-se de atât de multe ori, că le pierduse șirul. Iar ea captura tristețea neînsuflețirii cu o asemenea precizie, încât el nu mai respirase din nou până când cortina nu se ridicase pentru aplauzele finale. Și atunci, apăruse într-adevăr acolo. Cu zâmbetul ei mai strălucitor și mai plin de viață decât candelaburul de cristal de la Covent Garden.

Și chiar se lăsase pe spate în scaunul său.

Iar ea se întorsese spre el, își împreunase mâinile și făcuse o plecăciune cu o grație de neegalat și cu ochii năpădiți de lacrimi. Vie. Nu doar vie. Ci *plină* de viață. Radiind de viață. Își lipise apoi buzele roșii de palmă și trimisese un sărut publicului. Și, în clipa aceea, încă o dată, ar fi putut jura că ea se întorsese și i-l trimisese numai lui.

Fusese fericită. Cristopher observase suficient de mult și de atent umanitatea încât să recunoască emoția aceasta. Adevărata strălucire a transcendenței. Iar când făcuse cu mâna spre lojă, spre loja *lui*, aruncându-i acel zâmbet strălucitor, simțise cel mai straniu impuls de a-i răspunde în aceeași manieră.

Și îl neliniștise teribil treaba aceasta. Se simțise chinuit, înfuriat și necaracteristic de predispus spre mișcare. Tot strânsese și desfăcuse degetele. Și încheștase maxilarul. Iar bătăile inimii lui își grăbiseră ritmul, odată cu respirația sa. Îi apăruse o presiune stranie în piept, care se împinsese greu în cutia lui toracică și îi strânsese ceva nedefinit din piept.

La început, se gândise că suferea un atac de apoplexie. Dar acum era pe deplin convins că lucrul cu care se confruntase era ceva complet diferit.

El chiar... chiar *simțise* ceva. Și nu numai atât. Dar fenomenul acesta încă nu dispăruse.

Pentru prima dată în mai bine de douăzeci de ani, căzuse victimă afectelor. Emoțiilor. Lucrului de care considerase că se descotorosise cu mult timp în urmă.